

DE THRILLER

LAATSTE
JIHAD

JOEL C. ROSENBERG

MOZAIEK

De laatste Jihad

De laatste Jihad

Joel Rosenberg

Uitgeverij Mozaïek,
Zoetermeer

Van Joel C. Rosenberg verschenen bij Uitgeverij Mozaïek eerder de volgende thrillers:

Het Ezechiëlsscenario

De Tempelcodex

Ontwerp omslag Bas Mazur

Vertaling Daniëlle Langerak

Oorspronkelijk verschenen bij Tom Doherty Associates, New York, USA, onder de titel *The Last Jihad*

ISBN 978 90 239 9250 9

NUR 332

© Engelstalige versie 2003 Joel C. Rosenberg

© Nederlandstalige versie 2007 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Meer informatie over deze roman en andere uitgaven van Mozaïek vindt u op www.uitgeverijmozaiek.nl

Alle rechten voorbehouden.

Wat heeft Babel niet aangericht in Sion; boeten zal het. Jullie zullen het zien, met eigen ogen.

Babel wordt één hoop puin, een hol voor de jakhalzen; het wordt een verschrikking, huiverend zal men er over spreken; niemand zal er meer wonen.

Jeremia 51:24 en 37

Een mens wordt het meest beproefd als hij niet de rol speelt die hij wil spelen, maar als hij de rol speelt die het lot voor hem heeft bepaald.

Vaclav Havel

Een

Een presidentiële autocolonne is een fascinerend schouwspel, vooral 's nachts en dan met name vanuit de lucht.

Hoewel ze op dertig kilometer afstand waren en op drie kilometer hoogte – op weg naar landingsbaan 17R van het internationale vliegveld van Denver – konden beide piloten in de Gulfstream IV de rode en blauwe zwaailichten van de colonne duidelijk zien terwijl die zich onder hen op ongeveer één uur in westelijke richting over Pena Boulevard bewoog.

Die nacht in november was de lucht helder en koel. De volle maan gaf een blauwe tint aan het vlakke landschap en de Rocky Mountains, die aan de rechterkant naar de hemel reikten. Het was een opvallend lichte nacht.

Een formatie van vierentwintig politiemotoren leidde de colonne naar de binnenstad van Denver in een V-formatie, met het hoofd van de motorpolitie voorop. Daarachter reden twaalf patrouillewagens van de politie van Colorado in vier rijen van drie, die alle drie de banen van de snelweg in beslag namen en meer zwaailichten en sirenes droegen. Direct daarop volgden twee zwarte Lincoln Town Cars met het voorbereidingsteam van het Witte Huis. Daarna kwamen twee zwarte Chevy Suburbans met elk een team agenten van de Amerikaanse geheime dienst in burger.

Daarna kwamen twee identieke limousines, achter elkaar. Het waren zwarte, kogelwerende Cadillacs die speciaal ontworpen waren aan de hand van de eisen van de geheime dienst. De eerste had als codenaam 'Dodgeball' en de tweede 'Stagecoach'. Voor buitenstaanders was het onmogelijk de twee auto's uit elkaar te houden of te weten in welke auto de president zat.

Vlak achter de limousines reden nog zes Suburbans van de overheid, met hoofdzakelijk parate stormtroepen van de geheime dienst. Hierachter reden een mobiele communicatiewagen, twee ambulances, zes witte busjes met stafmedewerkers en twee bussen met lokale pers, bagage en uitrusting. Helemaal achteraan reden zes satellietwagens van televisiezenders, nog meer patrouillewagens en een tweede formatie motoragenten.

In de lucht vlogen twee politiehelikopters parallel aan de colonne – de een links en de ander rechts – minstens een kilometer vooruit. Met dit alles verlichtte de colonne de nacht en maakte ze een enorm kabaal. Maar het was zeker indrukwekkend en intimiderend, voor degene die het de moeite waard vond om ernaar te kijken.

Een lokale *Fox*-journalist had geschat dat er meer dan drieduizend inwoners van Colorado in een hangar en op het asfalt van het vliegveld stonden om hun voormalig gouverneur – nu president van de Verenigde Staten – te zien thuiskomen voor Thanksgiving. Dit was het eindpunt van zijn overwinningstournee die hem na de verkiezingen door verschillende staten had gebracht. Sommige mensen hadden al zes uur lang buiten in de wind gestaan. Ze hadden Amerikaanse vlaggen en zelfgemaakte spandoeken bij zich en dronken warme chocolademelk uit thermosflessen. Ze hadden geduldig gewacht om door de strenge beveiliging te komen en een goede plek te bemachtigen vanwaar ze zouden kunnen zien hoe de president uit zijn ‘Air Force One’-vliegtuig stapte, de mensen zijn bekende, warme glimlach liet zien en een simpele zin sprak, in de stijl van Reagan: ‘Ik ben nog niet eens begonnen.’

De menigte liet haar waardering merken door een enorm gejuich. Ze hadden zijn Thanksgivingstoepspraak vanuit het ‘Oval Office’ gehoord. Ze wisten welke zware taak hij op zich had genomen toen hij die overnam van Bush. En ze wisten hoe het was afgelopen.

De Amerikaanse economie was sterker dan ooit. De huizenmarkt had een record bereikt. Er werden in een gezond tempo kleine bedrijven opgericht. De Dow Jones en de NASDAQ bereikten recordhoogtes. Het land was weer veilig. Amerika had de lange strijd tegen het terrorisme gewonnen. Al-Qaeda en de Taliban waren uitgeschakeld. Osama Bin Laden was gevonden – dood.

De Amerikaanse Delta Force en de Britse SAS-commando's hadden drieënveertig trainingskampen in het Midden-Oosten en

Noord-Afrika vernietigd. Sinds de generaal van de luchtmacht drie kogels in het hart van een Soedanese man gejaagd had toen die eigenhandig een vliegtuig van U.S. Airways op weg van Washington naar New York wilde kapen, had er in Amerika geen enkele kaping meer plaatsgevonden. Ten slotte waren er duizenden leden van terroristische groeperingen opgepakt en gevangengezet in de Verenigde Staten, Canada en Mexico.

Aan de andere kant van de oceaan was de situatie niet zo goed. De wereldwijde economie was nog steeds zwak. In Europa en Azië ontploften nog steeds autobommen en werden nog steeds mensen vermoord doordat de overgebleven terroristische netwerken – die Amerika niet konden binnenkomen – nieuwe manieren zochten om hun strijd tegen de bondgenoten van de ‘Grote Satan’ voort te zetten. Er had in de krant gestaan dat er voor elke terroristische organisatie die in de Verenigde Staten werd vernietigd, ergens anders op de wereld een bijkwam. En dat was waar. Veel Amerikanen vonden het gevaarlijk om de oceaan over te steken en de wereldhandel kwam maar traag weer op gang. Maar in Amerika was in elk geval het vertrouwen in de economie hersteld en de mensen voelden zich er weer veilig. In dit land waren recessie en terrorisme verleden tijd. Wat de president belooft, moet hij doen, en het volk was opgelucht.

De volgende uitdaging voor de president was nog een stap verder te gaan, de economie van Amerika en de rest van de wereld te ondersteunen door ingrijpende verlaging van de belasting en vereenvoudiging van het hele belastingsysteem. Zou zijn plan van een enkel tarief van zeventien procent goedgekeurd worden door het Huis van Afgevaardigden? Dat was nog maar de vraag. Maar het zou hem wel lukken om de belastingen terug te brengen tot twee lage percentages, bijvoorbeeld tien en twintig procent, en dat was genoeg. Zeker als hij de kapitaalwinstbelasting afschafte en directe afschrijving mogelijk maakte voor investeringen in nieuwe fabrieken, gebouwen, apparatuur, geavanceerde hardware en software, in plaats van het huidige lange, ingewikkelde proces van waardevermindering, dat uit het stenen tijdperk stamde.

Maar dat alles was van later zorg. Nu moest de president naar het Brown Palace Hotel in Denver om uit te rusten. Woensdagavond zou hij een Thanksgivingviering bijwonen om 4,2 miljoen dollar aan fondsen op te halen voor de Republikeinen, om zich

vervolgens bij zijn familie te voegen, die zich al verzameld had in het vorstelijke buitenhuis in Beaver Creek, op de helling van de Rocky Mountains. Daar zou hij een gezellig weekendje skiën, kalkoen eten en schaken. Hij kon de open haard al bijna ruiken en de zoete aardappels en marshmallows bijna proeven.

De presidentiële colonne vertrok op woensdagochtend om 12:14 van het vliegveld.

Agent Charlie McKittrick van de geheime dienst legde zijn nachtkijker neer en keek naar het noorden, langs de nachtelijke lucht, vanuit de hoge verkeerstoren op het vliegveld. In de verte zag hij de lichten van de Gulfstream IV, een particulier vliegtuig dat gecharterd was door een aantal bazen van een oliemaatschappij. Dit was het eerste toestel dat wachtte om te mogen landen. Altijd als er een president, vicepresident of andere wereldleider op een vliegveld landt, mag er geen ander toestel landen of opstijgen, en er komt iemand van de beveiliging de verkeerstoren in om het luchtruim boven en rondom de beschermeling in de gaten te houden. In dit geval zou McKittrick op wacht blijven in de verkeerstoren en samenwerken met de lokale luchtverkeersleiders tot Gambit – de codenaam voor de president – veilig en wel in het Brown Palace Hotel was aangekomen.

Het vliegtuig stond nu ongeveer vijf uur in de wacht en de piloten van de G4 hadden al vier keer gemeld dat hun brandstof opraaakte. Hij wilde niet verantwoordelijk zijn voor een blunder. Het was niet zijn schuld dat de bemanning in één keer was doorgevlogen vanuit Toronto in plaats van een tussenstop te maken in Chicago om bij te tanken. Maar het zou zeker zijn schuld zijn als er nu iets misging. Hij wierp een blik op het radarscherm naast zich en zag behalve de Gulfstream nog dertien andere toestellen. Het waren particuliere en commerciële toestellen waarvan de piloten waarschijnlijk niet geïnteresseerd waren in de geheime dienst of in de ereronde van de president. Zij wilden nu alleen nog maar instructies voor de landing en daarna een goede nachtrust.

‘Oké, open 17R,’ zei McKittrick tegen de hoofdverkeersleider. In zijn stem klonk de ongezonde combinatie van uitputting en fatalisme. ‘Laten we eerst de G4 aan de grond zetten en dan de rest.’

Hij kraakte met zijn vingers, wreef over zijn nek en dronk de laatste slok uit zijn zoveelste kop koffie.

‘TRACON, dit is de verkeersleiding, over,’ blafte de hoofdverkeersleider direct in zijn microfoon. Hij was uitgeput en wilde zo snel mogelijk deze vliegtuigen aan de grond krijgen, naar huis gaan en zich voor de volgende dag ziek melden. Hij was hard aan vakantie toe.

Via de geavanceerde glasvezelverbinding met de Terminal Radar Approach Control, dat zich op vierenhalve kilometer van het vliegveld bevond, kwam het antwoord direct.

‘Verkeerstoren, hier TRACON, over.’

‘TRACON, we gaan de Gulfstream laten landen op 17 Romeo. Laat de andere toestellen stand-by staan; het gaat niet lang meer duren. Over.’

‘Begrepen en God zij dank, verkeerstoren. Over.’

De hoofdverkeersleider schakelde de frequentie direct over naar een-drie-drie-punt-drie-nul en begon de Gulfstream naar de landingsbaan te leiden. Daarna pakte hij de laatste punt van de pizza met worst en peperoni uit de doos die achter McKittrick stond en propte de helft ervan in zijn mond.

‘Verkeerstoren, dit is Foxtrot Delta Lima, negen vier negen, op aanvliegroute voor 17 Romeo,’ klonk de stem van de piloot van de Gulfstream. ‘We gaan de snelheid opvoeren en zo snel mogelijk landen. Akkoord?’

De hoofdverkeersleider had zijn mond vol en wees naar een collega die bij het raam zat. De man was eraan gewend de zinnen van zijn baas af te maken en kwam meteen in actie. Hij pakte een koptelefoon en plugde in.

‘Ontvangen en begrepen, Foxtrot. U heeft toestemming om te landen, zet hem maar aan de grond.’

Agent McKittrick wilde hier niet zijn en de mannen van de verkeerstoren zagen hem ook liever gaan dan komen, maar ze zouden er allemaal aan moeten wennen. Als Gambit de verkiezingen won, kon hij hier wel een kamer nemen.

Aan boord van de Gulfstream concentreerde de piloot zich op de witte knipperlichten die hem naar de landingsbaan leidden, en de groene lampen die aan weerszijden van de landingsbaan stonden.

Hij hoefde zich geen zorgen te maken over toestellen om hem heen omdat die er niet waren. Hij hoefde zich ook geen zorgen te maken over toestellen die op de grond taxieden omdat alle andere

toestellen nog door de geheime dienst in de wacht werden gehouden. Hij versnelde, liet het landingsgestel zakken en kantelde de neus naar beneden, waardoor het toestel in een paar seconden daalde van drie kilometer naar honderd meter hoogte.

Over een paar minuten zou deze lange nacht voorbij zijn.

Marcus Jackson knabbelde M&M's met pinda's en typte driftig op zijn Sony Vaio laptop terwijl de colonne met een snelheid van meer dan honderdtien kilometer per uur voortsnelde. Omdat hij de correspondent van de New York Times was, had hij altijd de beschikking over de beste stoel in Persbus nummer één. Vanuit zijn stoel kon hij over de rechterschouder van de bestuurder kijken en zo alles zien en horen. Maar nu hij die ochtend om kwart voor vijf was opgestaan voor de bagagecontrole in Miami – en omdat hij in vier dagen tijd twaalf staten bezocht had in verband met de Thanksgivingtournee van de president – kon het Jackson niets schelen wat er gezien en gehoord kon worden vanuit zijn felbegeerde plaats. Alles wat hij nu nog wilde, was naar zijn hotel gaan en zijn bed in duiken.

Achter Jackson zaten vierentwintig ervaren journalisten van televisie, kranten en andere tijdschriften, nieuwsregisseurs en belangrijke columnisten – de grote experts die niet alleen onder een pseudoniem hun politieke analyses schreven voor de *Times*, de *Post* en de *Journal*, maar die elkaar ook graag uitdaagden voor debatten op televisie. Al deze mensen hadden de presidentiële overwinningstournee van dichtbij willen meemaken. Nu wilden ze alleen nog maar dat het voorbij was zodat ze naar huis konden gaan om Thanksgiving te vieren.

Sommigen dommelden in. Anderen werkten op een PDA. Weer anderen spraken via hun mobiele telefoon met hun man of vrouw, of met hun uitgever. Een media-assistent ging iedereen langs met boterhammen, snacks en verse, hete koffie van Starbucks. Dit was het neusje van de zalm op mediagebied: iedereen van het ABC-nieuws en de Geassocieerde Pers tot de *Washington Post* en de *Washington Times*. Wat de mensen in deze bus schreven en zeiden, zou om negen uur gelezen, gezien en gehoord worden door meer dan vijftig miljoen Amerikanen. Daarom werden ze goed verzorgd door de persdienst van het Witte Huis, die wilde voorkomen dat de diepgewortelde vooroordelen over conservatieve Republikeinen van deze mensen versterkt zouden worden doordat ze hongerig

waren, het koud hadden of zich op een andere manier oncomfortabel voelden. De journalisten nationale politiek hadden geleerd om te leven zonder slaap. Niet zonder Starbucks.

Een voormalig journalist van de *Army Times*, die de Golfoorlog had verslagen, had zich teruggetrokken in zijn woonplaats om voor de *Denver Post* te gaan werken. Jackson werkte nog geen tien dagen voor de *New York Times* toen Gambit zijn campagne aankondigde waarmee hij zich kandidaat stelde voor de Republikeinen. Sindsdien was het een gekkenhuis geweest en nu werd hij moe. Misschien was hij toe aan een andere opdracht. Had de *Times* geen afdeling in Bermuda? Misschien kon hij er daar een beginnen. Hij zei tegen zichzelf dat hij alleen deze dag nog door hoefde te komen en dat er daarna voldoende mogelijkheid zou zijn voor vakantie. Hij keek op om een vraag te stellen over de plannen van de president voor dat weekend.

Aan de andere kant van het pad zat Chuck Murray tegen het raam geleund. Hij was de perschef van het Witte Huis. Het viel Jackson op dat 'de man van de antwoorden' er voor het eerst sinds hij hem tien jaar geleden ontmoet had, vredig uitzag. Hij had zijn stropdas afgedaan. Zijn ogen waren dicht. Zijn handen lagen gevouwen op zijn borst, over zijn walkietalkie van waaruit een dun zwart draadje naar het microfoontje in zijn rechteroor liep. Door dat microfoontje kon hij belangrijke interne communicatie volgen zonder dat de journalisten in de bus er iets van opvingen. Op de lege stoel naast Murray lag een nieuw, geel schrijfblok. Geen lijst van dingen die hij moest doen of mensen die hij moest terugbellen. Niets. Deze perscampagne was bijna voorbij. Het was erop of eronder. Er was niets wat Murray of de mensen van de pers nog konden doen om de populariteit van de president te laten toenemen, en dat wist hij. Daarom kon hij zich ontspannen.

'Deze man is goed,' zei Jackson tegen zichzelf. 'Laat hem maar uitrusten.'

Agent McKittrick was moe.

Hij liep naar de koffieautomaat bij het raam op het westen van de verkeersstoren, zodat hij niemand meer voor de voeten zou lopen. Hij kon niet wachten tot hij naar huis kon. Hij scheurde een zakje koffiemelk open en strooide het leeg in zijn verse kopje koffie. Daarna volgden twee zakjes suiker en een klein, rood roer-

staafje en voila, hij was herboren. Maar niet heus. Hij nam een slok – au, te heet – en voegde zich weer bij de rest.

De eerste seconde registreerden McKittricks hersenen niet wat zijn ogen zagen. De Gulfstream vloog te snel en te hoog. Ze hadden vast haast om aan de grond te komen, maar dan moesten ze het wel goed doen. McKittrick wist dat alle landingsbanen van het vliegveld van Denver vier kilometer lang waren. Hij was vroeger marinepiloot geweest en hij herinnerde zich dat een G4 maar een kilometer nodig had om veilig te landen. Maar als het zo doorging, zouden die idioten de baan missen, of neerstorten. Nee, dat gebeurde niet. Het landingsgestel werd weer ingetrokken. Het toestel versnelde en steeg weer op.

‘Wat gebeurt er in vredesnaam, Foxtrot?’ schreeuwde de hoofdverkeersleider in zijn microfoon.

Toen McKittrick de Gulfstream een bocht naar rechts zag maken, in de richting van de bergen, wist hij het.

‘Lawine, lawine,’ schreeuwde McKittrick in zijn beveiligde, digitale mobiele telefoon.

Marcus Jackson zag dat de chauffeur zijn hoofd geschrokken oprichtte.

Een fractie van een seconde later sprong Chuck Murray over-eind in zijn stoel. Hij zag lijkkleek.

‘Wat is er?’ vroeg Jackson.

Murray gaf geen antwoord. Hij leek even verlamd te zijn. Jackson draaide zijn hoofd naar de voorruit en zag de twee ambulances en de mobiele communicatiewagen elk aan een kant van de weg stilhouden. Hun eigen bus minderde ook vaart en reed naar de rechterkant van de weg. Voor aan de colonne trokken de andere auto’s snel op en reden van hen weg. Hij kon de limousines niet zien, maar de Suburbans van de geheime dienst wel, en die gingen er met een snelheid van zeker honderdvijftig kilometer per uur vandoor.

Jacksons overlevingsinstinct kwam boven en hij graaide snel zijn leren tas van de vloer. Hij graaide erin tot hij zijn sportverrekijker had gevonden, die hem van pas was gekomen tijdens de campagne, toen de pers ver uit de buurt van de president was gehouden. Hij stelde scherp op de Suburban en zijn adem stakte. De geblindeerde achterruiten van alle vier de speciaal ontworpen Suburbans waren nu open. Achter in de eerste vier auto’s zaten

scherpshutters met zwarte maskers, zwarte helmen, staalgrijze overalls en dikke kogelwerende vesten. De rillingen die over Jacksons rug liepen, kwamen niet door de uniformen of de geavanceerde geweren. Ze werden veroorzaakt door de twee agenten in de laatste twee voertuigen, die met de Stinger rakettenwerpers.

‘Zeg eens iets, McKittrick.’

Agent John Moore, hoofd van de beveiliging van de president, schreeuwde naar de telefoon vanuit de voorste stoel in de limousine van Gambit. Hij draaide zijn nek om te kunnen zien wat er achter hem gebeurde.

Alleen al het woord ‘lawine’, dat de code van de geheime dienst was voor een mogelijke aanval vanuit de lucht, had bij Moores team een reeks van vooraf bepaalde, goed ingestudeerde en nu instinctieve reacties opgeroepen. Nu had hij nadere informatie nodig, en snel.

‘Je hebt een mogelijk vijandig toestel achter je aan,’ zei McKittrick vanuit de verkeerstoren, met zijn verrekijker scherpgesteld op de lichten van de Gulfstream. ‘Hij reageert niet op berichten via de radio, hoewel we weten dat er geen storing is.’

‘Bedoeling?’

‘Wat zeg je?’

‘Bedoeling? Wat is zijn bedoeling? Is hij vijandig?’ schreeuwde Moore.

‘Dat weet ik niet, John. We blijven hem waarschuwen, maar hij geeft gewoon geen antwoord.’

Gambit lag op de vloer met twee agenten over zich heen. De agenten hadden geen idee wat de dreiging inhield, maar ze waren getraind om eerst te handelen en later vragen te stellen. Moore kroop over hen allemaal heen om beter door de achterraut te kunnen kijken. Even kon hij de lichten van de Gulfstream op zich af zien komen. Toen gingen de lichten uit en kon Moore het toestel niet meer zien. Toen hij naar rechts keek, zag hij ‘Dodgeball’, de lokvogel, naast hem komen rijden. Ze waren bij het einde van Pena Boulevard en reden de I-70 West op. Beide auto’s reden met een snelheid van ruim 200 kilometer per uur.

De vraag voor beide chauffeurs was nu of ze de open snelweg waar ze nu waren konden verlaten, naar het knooppunt met betonnen bruggen en viaducten waar de I-70 en de I-25 bij elkaar kwamen. De truc was om zo snel mogelijk onder de bruggen en

uit de vuurlijn te komen, en dan snel genoeg af te remmen – of te stoppen en snel genoeg achteruit te rijden – om daar te blijven.

Maar wat als er onder de bruggen explosieven geplaatst waren? Wat als de politie van Denver en Colorado, die de bruggen beveiligde, in het complot zat? Ontsnapten ze aan de vijand of werden ze hem juist in handen gespeeld?

Moore kreeg de Gulfstream in zicht met zijn geavanceerde nachtkijker. Het toestel kwam snel dichterbij.

‘Nighthawk Vier, Nighthawk Vijf, hier Stagecoach. Waar zijn jullie?’ schreeuwde Moore in het microfoontje aan zijn pols.

‘Stagecoach, hier Nighthawk Vijf, we zijn over een minuut in de lucht,’ was het antwoord.

‘Nighthawk Vier, zelfde boodschap, Stagecoach.’

Moore vloekte. De twee AH-64 Apaches waren geavanceerde gevechtshelikopters. Beide toestellen hadden een maximumsnelheid van bijna driehonderd kilometer per uur en waren uitgerust met zestien Hellfire lasergestuurde raketten en .30mm machinegeweren aan de voorkant. Maar beide toestellen, die geleend waren van de militaire basis Fort Hood in Texas, zouden wel eens nutteloos kunnen blijken.

Na de zelfmoordaanslag op de Twin Towers en het Pentagon had de geheime dienst besloten dat autocolonnes begeleid moesten worden door Apaches. ‘Voor het geval dat’ was tenslotte het onofficiële motto van de geheime dienst. Maar het politieke team van het Witte Huis werd er gek van. De president beschermen was één ding, maar jaar na jaar na jaar militaire helikopters luchtpatrouilles laten uitvoeren boven bewoonde gebieden was iets heel anders. Er werd een compromis gesloten. De Apaches zouden klaarstaan op alle vliegvelden waar de president of de vicepresident zou landen, maar ze zouden niet met de colonne meevliegen. Het leek toen een redelijk besluit. Nu niet meer. Maar dat was nu niet belangrijk. Moore woog de mogelijkheden tegen elkaar af.

‘Nikon Eén, Nikon Twee, hier Stagecoach. Draai om en ga voor het toestel vliegen.’

‘Nikon Eén, ontvangen en begrepen.’

‘Nikon Twee, begrepen.’

De twee helikopters van de politie van Denver waren geen gevechtshelikopters. Het waren al helemaal geen Apaches. Het waren verkenningshelikopters die met nachtzichtapparatuur zochten naar problemen op de grond – niet in de lucht. Maar de toestel-

len verlieten de formatie en maakten een scherpe bocht om achter de limousine van Gambit te komen. De vraag was: konden ze snel genoeg in positie komen? En wat dan?

De piloot van de Gulfstream rukte de koptelefoon van zijn hoofd en smeed hem naar achter.

De verkeersleiding schreeuwde tevergeefs dat hij direct van koers moest veranderen omdat hij anders neergeschoten zou worden. Waarom zou hij zich erdoor laten afleiden?

Hij zag de politiehelikopters naar links en naar rechts afbuigen, dus versnelde hij, bracht hij de neus van het toestel naar beneden en vloog hij recht op de twee, nu naast elkaar rijdende limousines af.

‘Tommy, zijn we in de buurt van een afrit?’ schreeuwde Moore tegen de chauffeur.

‘Zeker, baas. De 270 West is vlakbij aan de rechterkant.’

‘Mooi. Stagecoach aan Dodgeball.’

‘Dodgeball – toe maar.’

‘Ga vooruit en sla rechtsaf bij de afslag 270 West. Afslag 270 West – snel, snel, snel.’

Agent Tomas Rodriguez liet het gaspedaal iets opkomen, net genoeg om de limousine die als lokvogel diende te laten passeren zodat hij aan de rechterkant de afslag nog net kon halen.

Voor de eerste keer stootte de piloot van de Gulfstream een reeks scheldwoorden uit.

De ene limousine was rechtsaf geslagen en twee Chevy Suburbans volgden haar. Daardoor ging de piloot plotseling twifelen aan de informatie die hij gekregen had. Welke limousine moest hij hebben? In welke auto zat de president? Hij was er bijna zeker van dat het niet de auto was die net was afgeslagen, maar nu twijfelde hij.

Zijn hart ging als een razende tekeer. Het zweet stond hem in de handen. Zijn ademhaling ging snel en hij was bang. Ja, hij was bereid te sterven voor deze missie, maar hij kon maar beter iemand meeslepen – en dan wel de juiste persoon.

‘Tommy, hoever tot de afslag?’ vroeg Moore.

‘Ik weet het niet, meneer. Zeven kilometer, misschien twaalf.’

Het leek alsof ze met de snelheid van het licht reden, maar Moore was niet blij met de situatie. Ze kwamen namelijk snel dichterbij de rand van Denver. Hij kon de skyline van de stad duidelijk zien, met het helderblauwe logo van Qwest, dat hoog boven op het hoogste gebouw van de stad stond. Fabrieken, restaurants, hotels en winkelstraten schoten aan beide kanten van de snelweg langs hem heen. In zijn haast om weg te komen had hij de G4 naar de stad geleid, waarmee hij duizenden onschuldige burgers in gevaar had gebracht.

‘Cupid, Gabriël, hier Stagecoach. Ontvangen jullie me?’

‘Stagecoach, hier Cupid. Luid en duidelijk ontvangen, meneer.’

‘Ontvangen, Stagecoach. Hier Gabriël. Luid en duidelijk ontvangen.’

‘Kunnen jullie hem zien?’

‘Ja, meneer,’ zei Cupid. ‘Zestien kilometer weg, zeventienhonderdvijftig meter hoogte.’

Cupid en Gabriël hadden allebei een perfect gezichtsvermogen. Dat, in combinatie met hun nachtzichtapparatuur, maakte het de G4 onmogelijk aan hun blik te ontsnappen. Beide stemmen waren vast en rustig. Cupid was bijzonder goed getraind. Hij had bij de CIA gezeten en had in Afghanistan gewoond, waar hij *mujahedin* had getraind om draagbare, warmtezoekende Stingerraketten te gebruiken in de oorlog tegen de Sovjetunie in de jaren tachtig. Gabriël was bijna net zo goed. Hij had de laatste zes jaar met Cupid samengewerkt.

Moore greep zich vast aan de achterbank van de limousine. Er was geen tijd om contact te hebben met Washington. Hij had nauwelijks genoeg tijd om het bevel te geven om te schieten. Wat als hij verkeerd zat? Wat als hij de situatie verkeerd inschatte? Als de geheime dienst in koelen bloede een stel zakenmannen doodschoot...

‘Home Plate op lijn één, meneer,’ riep agent Rodriguez vanuit de bestuurdersstoel.

Moore graaide de digitale telefoon van de bank naast zich.

‘Stagecoach voor Home Plate, beveiligde lijn.’

‘Lijn is beveiligd. John, hier Bud. Wat is de situatie?’

Bud Norris was een korte, gedrongen man met grijs haar dat hier en daar begon uit te vallen. Hij was het hoofd van de geheime dienst. Norris werkte al negenentwintig jaar bij de geheime dienst

en had in Vietnam gevochten. Hij was chauffeur geweest van Amerikaanse generaals en andere kopstukken in Saigon totdat de stad viel. In 1981 was hij de chauffeur van de limousine van president Reagan op de dag waarop John Hickley junior probeerde de president te vermoorden in een vergeefse poging om indruk te maken op de actrice Jodie Foster. Binnen de geheime dienst was bekend dat Norris die dag een grote rol had gespeeld in het redden van het leven van de president. Aanvankelijk had de beveiliging niet door dat Reagan geraakt was, totdat hij onderweg naar het Witte Huis helderrood bloed begon op te hoesten.

Norris werd verteld dat hij meteen naar het G.W.Ziekenhuis moest en hij ging op de rem staan, maakte een bocht van honderdtachtig graden, reed tegen het verkeer van Pennsylvania Avenue in, en bereikte het ziekenhuis vlak voordat de president instortte en bewusteloos raakte als gevolg van grote inwendige bloedingen. Norris was een professional en de mensen die voor hem werkten, wisten dat. Zijn team had diep respect voor hem omdat hij zich langzaam maar zeker naar boven gewerkt had, tot hij drie jaar geleden deze topositie had bemachtigd.

‘Er komt een G4 recht op ons af, meneer. Hij heeft de landingsprocedure onderbroken, zijn landingsgestel ingetrokken en zijn lichten uitgezet. We zoeken dekking, maar we zijn nu nog in de openlucht. Dodgeball is rechtsaf geslagen, maar de G4 is nog bij ons,’ zei Moore tegen zijn baas. Hij was verbaasd dat zijn stem zo vast klonk.

‘Afstand?’

‘Zestien kilometer afstand, zevenhonderdvijftig meter hoogte. Hij komt snel dichterbij.’

‘Contact?’

‘Niet meer. De verkeersleiding heeft de hele avond contact met hem gehad, maar nu krijgt McKittrick geen antwoord, hoewel hij naar hen blijft schreeuwen dat ze van koers moeten veranderen.’

‘Wie is er aan boord?’

‘Ik weet het niet. Het is een charter uit Toronto. Het zouden leidinggevendenden van een oliemaatschappij moeten zijn, maar ik weet het niet.’

‘Wat zegt je intuïtie, John?’

Moore aarzelde even. Zijn hele lichaam huiverde bij het idee dat hij verantwoordelijk was voor de bescherming van de president van de Verenigde Staten. Hij had het koud en voelde zich klam.

Zijn verkreukelde pak was doordrenkt van zweet. Wat hij nu zou zeggen, zou het lot van de G4 bepalen – en dat van hemzelf.

‘Ik weet het niet, meneer.’

‘Zeg iets, John.’

Moore haalde diep adem, voor zover hij zich kon herinneren voor de eerste keer in de afgelopen minuten.

‘Ik denk dat het weer een zelfmoordaanslag op Gambit is, meneer.’

‘Schiet hem uit de lucht,’ beval Norris direct.

‘We weten niet voor honderd procent zeker wie er aan boord zijn, meneer,’ zei Moore tegen zijn baas, voor de dossiers en de banden die in het ministerie van Financiën bewaard zouden worden.

‘Schiet hem uit de lucht.’

‘Ja, meneer.’

Moore smiet de telefoon naast zich neer en pakte zijn pols-microfoontje vast.

‘Nikon Eén, Nikon Twee – hier Stagecoach. Afbreken, afbreken, afbreken.’

‘Begrepen, Stagecoach.’

De twee politiehelipters sloegen links- en rechtsaf en vlogen naar een veilige plek.

‘Cupid, Gabriël, hier Stagecoach. Zijn jullie er klaar voor?’

Door de winterlucht en de rukwinden die werden veroorzaakt door de snelheid waarmee ze reden – meer dan tweehonderdvijfentwintig kilometer per uur – was de temperatuur achter in de zwarte Chevy Suburban tot onder nul gedaald. Bovendien was het voor een normaal persoon onmogelijk iets te horen. Maar de agenten met de codenamen Cupid en Gabriël droegen zwarte skibrillen en handschoenen om hun gezicht en handen te beschermen tegen de kou en ze droegen koptelefoons van hetzelfde merk en hetzelfde model als Jeff Gordon van NASCAR had gedragen bij de Daytona 500. Voor hen was de stem van Moore dus luid en duidelijk.

‘Paraat, Stagecoach,’ zei Cupid kalm.

De G4 was nu nog maar elf kilometer van Gambits limousine verwijderd en hij kwam snel dichterbij.

Eerst ‘ondervroeg’ Cupid de Gulfstream door op de IFF-knop op zijn Stinger raketwerper te drukken. Hierdoor werd er een signaal naar de transponder van het toestel gestuurd, met de vraag of het een vriend of een vijand was. Het antwoord maakte nu niet meer uit. De procedure wel.

Bliep, bliep, bliep, bliep, bliep.

De snelle bliepjes gaven aan dat het antwoord ‘onbekend’ was. Cupid haalde zijn neus op, verwijderde de beveiliging en duwde de activeerhendel naar voor en naar beneden. Dit startte de BCU, de accukoeling, die aan de riem van Cupid vastzat. Hierdoor werd het wapen geactiveerd. Dit duurde slechts vijf seconden, maar het voelde als een eeuwigheid.

Daarna stuurde Cupid een infraroodsignaal naar de G4 om de afstand en de warmte die van de motoren van het toestel kwam te bepalen. Toen hij meteen een harde, heldere, hoge toon hoorde, drukte hij snel op de knop om het wapen te deblokkeren. Hij hield de knop vast met zijn rechterduim en de toon werd luider. Hij had de G4 nu als doel ingesteld, op slechts vier kilometer afstand en driehonderd meter hoogte.

‘Ik heb hem ingesteld,’ riep Cupid boven de rukwinden uit in de microfoon die aan zijn koptelefoon vastzat.

‘Ik ook, meneer,’ riep Gabriël.

Moore was gewoonlijk niet religieus, maar vandaag wel.

‘O God, heb genade,’ prevelde hij, en daarna sloeg hij een kruis, voor het eerst sinds hij was afgestudeerd aan de katholieke middelbare school Saint Jude.

‘Vuur, vuur, vuur!’ schreeuwde Moore.

‘Begrepen. Adem inhouden,’ riep Cupid.

Moore en al zijn agenten reageerden meteen door zo diep mogelijk in te ademen. Maar Cupid had het eigenlijk niet tegen hen. Zoals hij bij de intensieve training geleerd had, herinnerde hij zichzelf en zijn chauffeur eraan dat ze straks opgesloten zouden worden in een mobiele raketsilo, en dat was geen pretje. Cupids chauffeur opende snel elk tweede raam en zette een schakelaar om waardoor er een kleine, draagbare luchtpomp in werking werd gesteld. De G4 was nu op minder dan anderhalve kilometer afstand.

‘Drie, twee, een, vuur.’

Cupid haalde de trekker over.

Er gebeurde niets.

Moore wachtte. Zijn hart klopte in zijn keel en zijn ogen schoten heen en weer door de lucht.

‘Cupid, wat gebeurt er in vredesnaam?’

‘Ik weet het niet, meneer. Defect. Wacht.’

‘O, mijn God, ik heb geen tijd om – Gabriël, zeg eens iets.’

‘Ik ben er, meneer. Geen zorgen. Hou je adem in. Drie, twee, een...’

De Stinger raket schoot uit de glasvezelhuls en vloog de lucht in. De Suburban werd verlicht door een verblindend vuur en gevuld met hete, giftige, dodelijke gassen. Even leek de chauffeur de controle over het voertuig te verliezen. Moore zag dat de auto heen en weer slingerde. Maar een paar seconden later werden de rook en de gassen uit de auto de atmosfeer in gezogen. De chauffeur kon weer iets zien. Gabriël kon weer ademen als hij dat wilde – maar dat wilde hij niet. Niet voordat hij het zeker wist.

McKittrick wist heel goed wat oorlog was.

Hij had in de Golfoorlog gevochten. Hij had geschutvuur gezien, en de dood. Maar het was de eerste – en laatste – keer dat hij dit zag. Hij zag door zijn geavanceerde nachtkijker, vanuit de verkeerstoren, hoe de raket de G4 doormidden scheurde. Daarna explodeerde het toestel in een enorme vuurbal. McKittrick viel schreeuwend van de pijn op de grond. De explosie was door de nachtkijker zo enorm vergroot dat ze gaten gebrand had in zijn netvliezen. Hij was voorgoed blind.

Moore was geschokt.

Ondanks al zijn training leek hij plotseling volledig onvoorbereid op wat er gebeurde. Dit was niet gewoon een chartervliegtuig dat neerstortte, maar een moordmachine vol explosieven voor een zo groot mogelijke impact. Het geluid van de explosie was oorverdovend en was zelfs tot in Castle Rock te horen. De hele lucht stond in brand. De nacht werd helder als de dag. De hitte was niet te verdragen en het regende gesmolten metaal op de autocolonne.

De Chevy Suburban van Cupid slingerde wild heen en weer en werd op een haar na geraakt door een deel van de uit elkaar vallende G4. Gabriël had minder geluk. Moore zag een van de motoren van de G4 op de auto van de jonge agent storten en het geheel ontplofte in een tweede verblindende vuurbal. Maar wat Moore hierna zag, schokte hem meer dan alles wat hij tot dan toe gezien had. De romp van de G4 werd door de kracht van de explosie als een brandende meteoriet op hem af geslingerd.

‘Tommy!’ schreeuwde Moore.

Agent Rodriguez maakte een bocht naar rechts, naar de afslag, en bad dat de auto niet over de kop zou gaan. Maar het was te

laat. De brandende romp van de G4 stortte zich op het wegdek vlak achter Moore en knalde toen tegen de achterkant van de auto. Stagecoach vloog rondtollend tegen een betonnen staander tussen de banen van de snelweg. De auto ging twee keer over de kop, omgeven door vonken en vlammen, en kwam ten slotte ondersteboven tot stilstand onder het viaduct waar Rodriguez naartoe op weg was. Vanaf het moment dat de auto geraakt was, waren de airbags uit het stuur, het dashboard, alle portieren en zelfs uit het plafond geactiveerd. Deze constructie was speciaal ontworpen voor de voertuigen van de geheime dienst, vooral omdat niemand in deze auto's ooit veiligheidsgordels droeg.

De I-70 stond in brand.

De overblijfselen van de G4 en wat er ook voor lading in had gezeten lagen overal verspreid, brandend en gloeiend heet. De overgebleven Suburban kwam met piepende remmen tot stilstand en de stormtroepen van de geheime dienst sprongen naar buiten met hun M-16 geweren en blusapparatuur. Cupid kwam weer tot zichzelf en begon zijn wapen te controleren op defecten. Hij had gefaald. Hij wist niet wat er nog meer bekend zou worden, maar hij zou geen risico's nemen.

Dodgeball en de bijbehorende beveiliging keerden en snelden terug naar Stagecoach. De begeleidende auto's reden voorzichtig tussen de wrakstukken door naar de auto van Gambit, die door stormtroepen was omsingeld. Nog twee agenten voegden zich bij hun collega's terwijl drie andere agenten een grote metalen kist uit de achterbak van een van de Suburbans haalden en daarmee naar Stagecoach snelden. Ze haalden de hydraulische schaar uit de kist en begonnen een wanhopige poging om Gambit uit het wrak te verlossen.

Er kwamen patrouillewagens en brandweerwagens aangereden, gevolgd door eenheden van de motorpolitie. De twee politiehelikopters hingen in de lucht en hielpen de reddingswerkers door hen bij te lichten met hun zoeklichten.

'John, John, hier Bud. Wat is je status?'

Bud Norris had de explosie en het geschreeuw gehoord door Moores digitale telefoon die op de achterbank van Gambits auto lag. Maar nu hoorde hij alleen nog maar geruis en hij vreesde het ergste. Norris graaide een beveiligde telefoon uit de rij telefoons

die voor hem lagen en toetste de snelkeuzetoets in om contact te krijgen met de aanvoerder van de Apachepiloten.

‘Nighthawk Vier, hier Home Plate, ontvang je me?’ blafte Norris.

‘Home Plate, hier Nighthawk Vier, we hebben alarmfase rood. Ik herhaal: alarmfase rood. Orders alstublieft. Ik herhaal: orders alstublieft.’

‘Nighthawk, heb jij een camera aan boord?’

‘Ja, Home Plate. We hebben drie systemen aan boord. Wat heeft u nodig?’ vroeg de piloot.

‘Wat heb je?’ vroeg Norris. Hij moest plotseling moeite doen om zich te herinneren wat hij nodig had.

‘Meneer, we hebben het TADS-FLIR-systeem; dat is voor warmtebeelden. Maar u heeft twee politiehelikopters die het gebied verlichten. Het is net een televisiestudio daar beneden, meneer. Als u het wilt, kunnen we ons gewone zwart-wittelevisiesysteem gebruiken, of het DVO-systeem met kleur en zoom. Zegt u het maar, meneer.’

‘Kun je me de beelden via een beveiligde satelliet sturen, kerel?’

‘We kunnen de beelden naar het Pentagon sturen, meneer. Ik denk dat zij het naar u kunnen sturen, maar pin me er niet op vast. U zult contact moeten opnemen met de afdeling “operaties” om het zeker te weten.’

‘Dat zal ik doen. Begin maar met zenden, kerel. Ik zorg wel voor de rest.’

Norris pakte een andere telefoon en belde de andere Apache.

‘Nighthawk Vijf, hier Home Plate. Ben je daar? Over.’

‘Nighthawk Vijf, paraat, meneer.’

‘Zet de omgeving rondom de plek van de crash af en zeg tegen de nieuwshelikopters dat ze aan de grond moeten blijven. Ik trommel een eskader F-15’s op en stuur ze over een paar minuten naar je toe. Ik wil geen vliegtuigen boven de staat Colorado. Begrepen?’

‘Ontvangen en begrepen, Home Plate.’

Daarna stuurde Norris het bericht ‘alarmfase rood’ naar alle golflengtes van de geheime dienst en gaf hij het bevel dat de vice-president, de voorzitter van het Huis van Afgevaardigden en alle leden van het Kabinet – die zich vanwege de feestdag over het hele land verspreid hadden – onmiddellijk naar ondergrondse schuilplaatsen gebracht moesten worden. Een ogenblik later was Norris

in gesprek met de minister van Defensie en de beveiliging van het Pentagon. De luchtmacht verzamelde zijn toestellen om de lucht boven Denver in de gaten te houden.

Nu kwamen de livebeelden – digitaal en in kleur – vanuit Nighthawk Vier door in het Nationale Militaire Commandocentrum onder het Pentagon, dat bestand was tegen kernraketten. De ruimte was via een beveiligde, optische glasvezelkabel verbonden met het commandocentrum van de geheime dienst, dat zich in de bomvrije kelder van het ministerie van Financiën bevond, met de ‘Situation Room’ in het Witte Huis, met het operatiecentrum van de FBI en met het wereldwijde operatiecentrum van de CIA in Langley. Eindelijk kon Norris het weerzinwekkende schouwspel zien op een van de vijf grote televisieschermen. De topmensen van de geheime dienst waren constant aan de telefoon om informatie in te winnen van de mensen die ter plekke waren, om informatie door te geven en om een directe verbinding met de directeur van de FBI, Scott Harris, tot stand te brengen.

‘Verschrikkelijk,’ zei Norris zacht.

De terroristen hadden weer toegeslagen.

New York Times bestseller!

Jon Bennett is een geslepen strateeg op Wall Street en een goede vriend van de president van de Verenigde Staten – maar deze onbeschrijflijke rampen had hij op geen enkele manier voorzien...

Irakese huurmoordenaars richten bloedbaden aan in Londen, Parijs en Riyad. Alleen een ijzersterke coalitie van Arabië en Israël kan de VS en de rest van de westerse wereld behoeden voor de ondergang. Jon Bennett en zijn collega Erin McCoy moeten daarvoor zorgen. Hun geheime project, een miljardendeal omtrent de olievoorraad bij de kust van de Gazastrook, kan leiden tot een historische vredesovereenkomst. Het kan bovendien grote financiële voordelen voor alle Israëli's en Palestijnen opleveren.

Maar dan weet Israël op het nippertje de lancering van een Irakese scudraket te voorkomen. De minister-president van Israël is buiten zinnen van woede. Hij geeft de Amerikaanse president één keuze: Bagdad uitschakelen binnen het uur. Zo niet, dan doet Israël het zelf...

Joel C. Rosenberg is schrijver en communicatiestrateg. Hij heeft gewerkt voor enkele zeer invloedrijke wereldleiders, waaronder Benjamin Netanyahu, voormalig minister-president van Israël.

'Rosenberg steekt boven het gemiddelde uit.'
Nederlands Dagblad

uitgeverijmozaiek.nl

ISBN 978 90 239 9250 9 NUR 332

9 789023 992509 >